

gør, hvad man kan, for at opmuntre til at sætte Arbejder i Gang. Det foreliggende Lovforslag tilsigter at hjælpe Kommunerne til at kunne sætte Arbejder i Gang, og jeg kan fatte mig ganske kort i min Omtale deraf, idet jeg kan give min Tilslutning til de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte ved Forelæggelsen. Vi fra vor Side kan ganske billige, at Staten indenfor en Ramme af 70 Mill. Kr. yder Statsgaranti for Laan til Kommunerne, hvorigennem disse sættes i Stand til at paa-begynde en hel Del Arbejder, hvorved der i ret vid Udstrækning kan skaffes Arbejde til de arbejdsløse Hænder.

Det er foreslaaet i Lovforslaget, at Staten betaler en Rentegodtgørelse paa 3 pCt. aarlig i indtil 10 Aar. Det er ikke noget ganske lille Offer, Staten her vil bringe, men det forekommer mig forsvarligt at gøre det, idet det maa være en Samfundsopgave at støtte Kommunerne til paa bedste Maade at rejse Pengene og hjælpe dem med at bære den Byrde, som den høje Rente i Øjeblikket lægger paa dem. Ti Aar er en lang Tid at fortsætte med denne Rentegodtgørelse, og jeg vil haabe, at inden de ti Aar er gaaet, maa Pengemarkedet have bedret sig saadan, at Renten bliver en ganske anden end den, der nu og i den nærmeste Fremtid vil blive Tale om.

Hvis Lovforslaget, som jeg haaber, hurtigt bliver vedtaget i dette og det andet høje Ting, vil der blive stillet ret store Krav til Administrationen i Retning af at arbejde hurtigt og dygtigt. Der er i Lovforslaget Tale om et lille sagkyndigt Udvalg, som skal staa til Ministeriets Raadighed, og som skal behandle de Forslag, der kommer ind fra Kommunalbestyrelserne. Jeg vil haabe, at det maa have en lykkelig Haand til at arbejde hurtigt og godt, saa at der opnaas det, der skal opnaas, nemlig at der kan skaffes Arbejde til de flest mulige Hænder, og at man sikrer sig, at hverken Arbejdsgiverne, Arbejderne eller Leverandørerne i utilbørlig Grad faar Fortjeneste ved de iværksatte Foretagender; men at Pengene maa række saa langt som muligt. Forhaabentlig vil Loven i ret vid Udstrækning kunne modvirke Arbejdsløsheden i den kommende Vinter. Men vi er fra Venstres Side ganske klare over, at selv om man sætter det mest mulige Arbejde i Gang, vil det dog ikke være muligt i tilstrækkelig Grad at hindre den Nød, som følger med Arbejdsløsheden. Derfor er der af den højtærede Minister fremsat et andet Lovforslag, som gaar ud paa, at man

gennem Hjelpekasserne kommer de arbejdsløse til Hjælp. Det har i nogen Grad været et Stridsspørgsmaal, der har delt Sindene, hvorledes man bedst skulde yde den fortsatte Hjælp, som man de forskellige Vintre har set, at det var nødvendigt at yde. Spørgsmaalet maa der være, om man kan lade Arbejdsløshedskasserne paa tilfredsstillende Maade indenfor Forsikringens Rammer tage Opgaven op, eller om man skal opgive Forsikringsprincippet og lade Kasserne yde Hjælpen som Understøttelse, eller endelig om man skal gaa en tredje Vej og yde Arbejdsløshedsunderstøttelse gennem Hjelpekasserne. De to her foreliggende Lovforslag, baade det private og det af den højtærede Minister fremsatte, bygger paa to forskellige Principper, men de gaar begge ud fra som noget selvfølgeligt, at Arbejdsløshedskasserne ikke paa forsikringsmæssigt Grundlag kan magte den Opgave, der blev givet dem i Fjor. I Ministerens Forslag foreslaas det at gaa over til at yde Hjælpen gennem Hjelpekasserne, og det kan Venstre ganske billige. Vi mener, det var en Fordel, at man i Fjor fik indført Princippet: Hjælp til Selvhjælp i Arbejdsløshedskasseloven, saaledes at det skal være Forsikringskasser, der selv yder deres Bidrag og derfor er stærkest muligt interesserede i, at Kasserne ikke bliver misbrugt. Vi vil ikke være med til nu, da vi staar overfor en vanskelig Situation, at nedbryde det Princip, der blev sat i Højsædet i Fjor, men da vi indrømmer, at Forholdene i den kommende Vinter kan blive meget vanskelige, har den højtærede Minister med Tilslutning fra Partiet Venstre fremsat sit Forslag. Vi skal imidlertid ikke blot se paa det Antal arbejdsløse, vi har i Øjeblikket, men vi skal tillige se paa Arbejdsløshedstallet for de foregaaende 12 Maaneder. I deres Vedtægter har Arbejdsløshedskasserne Bestemmelser om, hvilke Dage der skal ydes og i hvilket Antal Dage i Løbet af 12 Maaneder. Af det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der talte som Ordfører for de private Forslagsstillere, blev det fremhævet, at den vedtægtsmæssige Understøttelse gennemsnitlig kunde ydes ca. 100 Dage i Løbet af de 12 foregaaende Maaneder. Jeg tror, at det i alt væsentligt er rigtigt. Det er lidt vanskeligt at sige det nøjagtigt, idet det er noget forskelligt for de forskellige Kasser; men jeg har foretaget nogle Stikprøver. Hos Arbejdsmændene ydes Understøttelsen som Regel i 70 Dage, idet man regner en Uge til 6 Arbejdsdage. I enkelte Tilfælde kan